

den. Det var betydningsfuldt, om det kunde ske meget tiere ved Lovs Affattelse, men det er en Tradition i Sprogudvalget, at det kan ikke nytte; man vil foreslaa noget saadant, man retter nogle „og“er og lignende Ting, men ikke noget som helst andet. Nu have vi imidlertid forsøgt det med § 8, og jeg er ikke i Tvivl om, at det vil falde i Tingets Smag.

Dernæst er der nogle Ændringer af rent sproglig Art. Dette Lovforslag er saa fuldt af „samt“er, at det er ganske forskrækkeligt. Paa Dansk hedder det „og“, ikke „samt“; det er et Ord, som er kommet herind fra Tysk, og som ikke har megen Ret til at være i det danske Sprog. Nu kan det nok være, at § 6, hvis man skulde have „og“ alle Vegne dér i Stedet for „samt“, vilde blive mindre klar, og da dette tyske Ord i og for sig ikke er saa fremmedartet og desuden har faaet en vis Borgerret i Sproget, mener jeg, vi kunne lade det staa et enkelt Sted, da det der gør sin Nytte. Men overalt, hvor „samt“ ingen Nytte gør, hvor „og“ er lige saa godt, bør vi bruge det danske Ord. Det samme er Tilfældet med „baade—og“. Saaledes hedder det paa Dansk, paa Tysk „sowohl — als“. Det er blevet indført i vort Lov- og Skriftsprog og undertiden i vort Talesprog som „saavel — som“, men hvor vi lige saa godt kunne bruge „baade — og“, skulle vi gøre det. Endvidere er der Ordet „erholde“, som er tysk. I Stedet derfor have vi sat „faa“, som det hedder paa Dansk. Det er „erhalten“, hvoraf vi have dannet Ordet, og naar vi kunne blive fri for et tysk Ord, idet vi have et lige saa godt dansk, skulle vi slaa til. Den næste Form, vi søge at faa ændret, er „har at“, „vil være at“ o. s. v., som vi have ønsket rettede til den i vore Dage brugte Udtryksmaade, saa at f. Eks. „Landbrugsministeren vil have at træffe Bestemmelse“ ændres til „Landbrugsministeren træffer Bestemmelse“. Saaledes hedder det i vore Dage paa Dansk, det andet er gammelt Lovsprog. Der er neppe noget rent sprogligt at indvende mod denne højtidelige Form i dette og i mange andre Lovforslag, men hvis vi skulle beholde den, bør den findes i alle Love. Man kan da gøre som Svenskerne, der ere konsekvente i den Henseende og gennemføre den gamle Form overalt, men naar vi i visse Love udtrykke os, som vi tale i vore Dage, bør vi gøre dette i dem alle. Hvorfor skal i det hele taget vort Lovsprog være saa vidt forskelligt fra vort Talesprog? Det fører kun til at give Juristerne noget at bestille, og det er ret betydelige Udgifter, Folk har til dem, noget større end til Stempelafgifterne. Alle disse Ændringsforslag udgøre altsaa tilsammen

en Bestræbelse for at indføre Talesproget i vore Love.

Maa jeg i denne Sammenhæng blot i Forbigaaende spørge, om vi ikke i Rigsdagstidenden maatte kunne komme til at aftrykke de Taler, vi holde her, som vi tale i Salen og ikke, som vi stod paa en Prædikestol for 50 Aar siden. Vi sige hverken: „vi skulle, vi ville, vi ere“, men vi sige: „vi skal, vi vil, vi er“. En saadan Forandring vil være en naturlig Følge af Vedtagelsen af de Ændringsforslag, vi stille til dette Lovforslag. Jeg anbefaler Tinget at tage imod disse Ændringsforslag med Velvillie.

Poul Christensen: Ved dette Lovforslags tredie Behandling er der ikke store Uoverensstemmelser mellem de forskellige Udvalgsmedlemmer, idet det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke til tredie Behandling har villet tage Stridsspørgsmaalene om fra anden Behandling, men har akkviesceret ved den Stilling, som dette Ting den Gang indtog, idet vi dog paa et enkelt Punkt med Hensyn til § 9 ikke ere blevne overbeviste, men tværtimod mene — jeg for mit Vedkommende mener det i alt Fald fremdeles — at naar § 9 ikke faar den Affattelse, som vi ved anden Behandling tilsigtede, havde det været rigtigere, at hele dette Punkt var blevet udeladt af Loven.

Der er kun tre Ændringsforslag, der give mig Anledning til et Par Bemærkninger. Det første er det under Nr. 9, der, som ærede Medlemmer ville erindre, ved anden Behandling var stillet af det Mindretal, hvortil jeg hører. Nu hilse vi naturligvis med Glæde, at det er tiltraadt af hele Udvalget, og jeg skal derfor føje min anbefaling af Ændringsforslaget til den højtærede Ordførers.

Ændringsforslaget under Nr. 14 har det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke kunnet tiltræde. Det drejer sig jo om Spørgsmaalet om Vallens Pasteurisering. Som Lovforslaget blev vedtaget ved anden Behandling, er det fremtidig Pligt at pasteurisere al Valle fra de Mejerier, som Lovforslaget omhandler. Men et Flertal af Udvalget har nu stillet Forslag om, at denne Bestemmelse skal udgaa, under Forudsætning af, — som den ærede Ordfører udtalte — at Ministeren efter Indstilling af Mejeribrugets Organisationer til enhver Tid kunde foreslaa, at Vallen skulde pasteuriseres. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt. Der staar ikke noget om, at det skal være efter Indstilling af Mejeribrugets Organisationer. Derimod opfattede jeg Flertallets